

25.2.3; 16a → 17b (אסרה תורה) → (כל שלא נעשית בכל אלו)

1. וְנִלְכַד אֶת כָּל עֲרֵי בְעֵת הַהוּא לֹא הֵימְתָה קִרְיָה אֲשֶׁר לֹא לִקְחָנוּ מֵאַתֶּם שְׂשִׁים עִיר כָּל חָבֵל אֲרָב מִמְּלַכַת עוֹג בְּבִשְׁוֹן דְּבָרִים ג, ד

2. וְאִם לֹא יִגָּאֵל עַד מְלֵאת לֹו שְׁנָה תְּמִימָה וְקָם הַבַּיִת אֲשֶׁר בְּעִיר אֲשֶׁר לֹו חֲמָה לְצִמְיַתָּה לְקַנְה אֹתוֹ לְדֹרְתֵיּוֹ לֹא יֵצֵא בִּיבֵל: וּיְקָרָא כה, ל

3. כָּל הַנֹּגַע בְּמַת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת מִשְׁכַּן ה' טָמֵא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נִדָּה לֹא זָרַק עָלָיו טָמֵא יִהְיֶה עוֹד טָמֵאֲתוֹ בּו: בַּמְדַּבֵּר יט, יג

4. וְאִישׁ אֲשֶׁר טָמֵא וְלֹא יִתְחַטָּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵתוֹךְ הַקֹּהֵל כִּי אֶת מִקְדָּשׁ ה' טָמֵא מִי נִדָּה לֹא זָרַק עָלָיו טָמֵא הוּא: בַּמְדַּבֵּר יט, כ

5. וְנִתְתִּי מִשְׁכַּנִּי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם: וּיְקָרָא כו, יא

6. וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנִתִּי בְּתוֹכְכֶם: שְׁמוֹת כה, ח

7. כָּל אֲשֶׁר אָנִי מְרַאֶה אוֹתְךָ אֶת תְּבִנֹת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת תְּבִנֹת כָּל כְּלָיו וְכֵן תִּעָשׂוּ: שְׁמוֹת כה, ט

8. וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רֹאִים בְּרִדָּת הָאֵשׁ וְכִבוֹד ה' עַל הַבַּיִת וְיִכְרְעוּ אַפְּיִם אֲרָצָה עַל הַרְצָפָה וְיִשְׁתַּחֲווּ וְהוֹדוּת לֵה' כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: דְּה"ב ז, ג

9. וְתִקַּד בַּת שְׁבַע אַפְּיִם אֲרָץ וְתִשְׁתַּחֲוּ לַמֶּלֶךְ וְתֹאמַר יְחִי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ דָּוִד לְעֹלָם: מ"א א, לא

10. וְיָהִי כְּכֹלֹת שְׁלֹמֹה לְהִתְפַּלֵּל אֶל ה' אֵת כָּל הַתְּפִלָּה וְהַתְּחִנָּה הַזֹּאת קָם מִלִּפְנֵי מִזְבֵּחַ ה' מִפְּרֵעַ עַל בְּרָבְיוֹ וְכַפְּיו פְּרָשׁוֹת הַשָּׁמַיִם: מ"א ח, נד

11. וְיִסְפָּר אֶל אֲבִיו וְאֶל אַחֵיו וְיִגְעֵר בּוֹ אֲבִיו וְיֹאמַר לוֹ מַה הַחֲלוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר חִלַּמְתָּ הַבּוֹא נְבוּא אֲנִי וְאִמְךָ וְאַחִיךָ לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְךָ אֲרָצָה: בְּרֵאשִׁית לו, י

12. וְתִבָּא אֶל הַבַּיִת כָּל יְמֵי הַסְּגִיר אֹתוֹ וְטָמֵא עַד הָעֶרֶב: וּיְקָרָא יד, מו

13. וְיָגוּה לְהֵנָּה וּפְנּוּ אֶת הַבַּיִת בְּטָרִם יְבֹא הַלְהֵן לְרֹאוֹת אֵת הַנֶּגַע וְלֹא יִטְמָא כָּל אֲשֶׁר בְּבֵית וְאַחַר כֵּן יְבֹא הַלְהֵן לְרֹאוֹת אֵת הַבַּיִת: וּיְקָרָא יד, לו

14. וְשִׁלְשִׁים יוֹם וְשִׁלְשֵׁת יָמִים תִּשָּׁב בְּדַמֵּי טְהָרָה בְּכָל קֹדֶשׁ לֹא תִגַּע וְאֶל הַמִּקְדָּשׁ לֹא תִבָּא עַד מְלֵאת יְמֵי טְהָרָה: וּיְקָרָא יב, ד

- I Explaining last clause of **ב'** משנה: if all of these procedures weren't followed – no liability for entering there
  - a Dispute **ב'** if it reads "בכל אלו" (ר"ה – need all of these) or "באחת מכל אלו" (ר"ג – any of these is sufficient)
    - i Explanation: ר"ה – original קדושה is permanent, עזרא's procedure wasn't effective
      - 1 And: ר"ג – קדושה ראשונה לא קדשה לעל – ר"ג
      - ii Support (for ר"ה): ר"ה's report about the two marshes on הר הזיתים – קדוש, included to protect city
      - iii Suggestion: קדושה ראשונה is a dispute – ר"ה/ר"ג about traditions they heard about מקדש
        - 1 Rejection: perhaps they both hold קדושה ראשונה קדשה לעל and each is reporting what they heard
      - iv Rather: it is a dispute in two versions of יוסי ר' about re-sanctifying or identifying cities in א"י (v. 1)
        - 1 Or: opinion that it was always קדוש יוסי – ר"א – ב"ר יוסי v. 2
  - II טומאה במקדש: time parameter for liability
    - a If: he became טמא while in the עזרה and he forgot either טומאה or מקדש (or both)...
      - i Source: ר"א – vv. 3-4 generates redundancy – applies to one who becomes טמא while in עזרה
        - 1 Challenge: needed to teach that there is liability both for משכן (anointed by מרעה"ה) and מקדש (permanent place)
        - 2 Answer: from vv. 5-7, we know that the terms are interchangeable; vv. 3-4 should be consistent (משכן or מקדש)
      - b And: he prostrated there or delayed the amount of time it takes to prostrate [liable]
        - i רבא (version1): only if he bowed towards inside (west); if he bowed "away", time-factor is used
        - ii רבא (version2): delay only necessary if he bowed "out"; if he bowed "in", liable immediately
        - iii Note: bowing "long enough" includes prostration; without is שיעור השתחוואה
          - 1 שיעור: time it takes to say all of v. 8 (or from ויכרעו until end)
        - iv Associated: קידה means falling on face (v. 9); כריעה is on knees (v. 10); השתחוואה is prostration (v. 11)
        - v Four tangential questions: whether שהייה is a factor...
          - 1 תיקו? קרבן? טומאת מקדש the same [i.e. is all במזיד] דבא
          - 2 תיקו? "bowable"? דבא if he is suspended over the עזרה or does he need to be "bowable"?
          - 3 תיקו? שווג? if he intentionally was מטמא himself or does it only apply to ד' אשי
          - 4 תיקו? אשי for a גזיר at a grave [does it only apply בפנים] or not? ד' אשי
    - c or: he took the longer egress – liable; but if he took the shortest route out – פטור
      - i דבא if he took the shortest way, even if he walked "heel to toe" and took all day – exempt
        - 1 Question (רבא): do mini-delays add up?
          - (a) Challenge; why not answer from his own "heel-to-toe" ruling?
          - (b) Answer: in that case, he didn't delay, just walked very slowly and deliberately
        - 2 Question (אביי מרבה): what if he went out the long way as quickly as the shorter way would have taken?
          - (a) Answer: the longer way is never accessible to him
      - ii Challenge (ר' זירא): how could a טמא ששימש be liable for שמים בידי שמים; he is, ipso facto, כרת חייב for being in שהייה כרת
        - 1 Point: if we accept that there is a time-frame within which to get out, perhaps he ran out the short way
        - 2 But if: he must always go directly out and there is no allowance for שהייה, how could he do עבודה?
        - 3 Answer (אביי): he could have flipped over some meat on the מערכה (עבודה as per עבודה) on his way out
          - (a) Note: ר' הווא ruling must be a case where it burned quicker after flipping (if it didn't accomplish anything - why consider it עבודה; if it wasn't burning otherwise, פשיטה that it is עבודה) → קרובי עבודה כעבודה
      - iii ד' אושעיא suggested that if someone walks into בית מנוגע backwards – טהור, per v. 12 (but if all in, like כלים – v. 13)
        - 1 support: if someone enters עזרה via roofs, פטור, per v. 14 – must be בדרך ביאה (cf. פ"ג מהל' ב"מ ה"ט